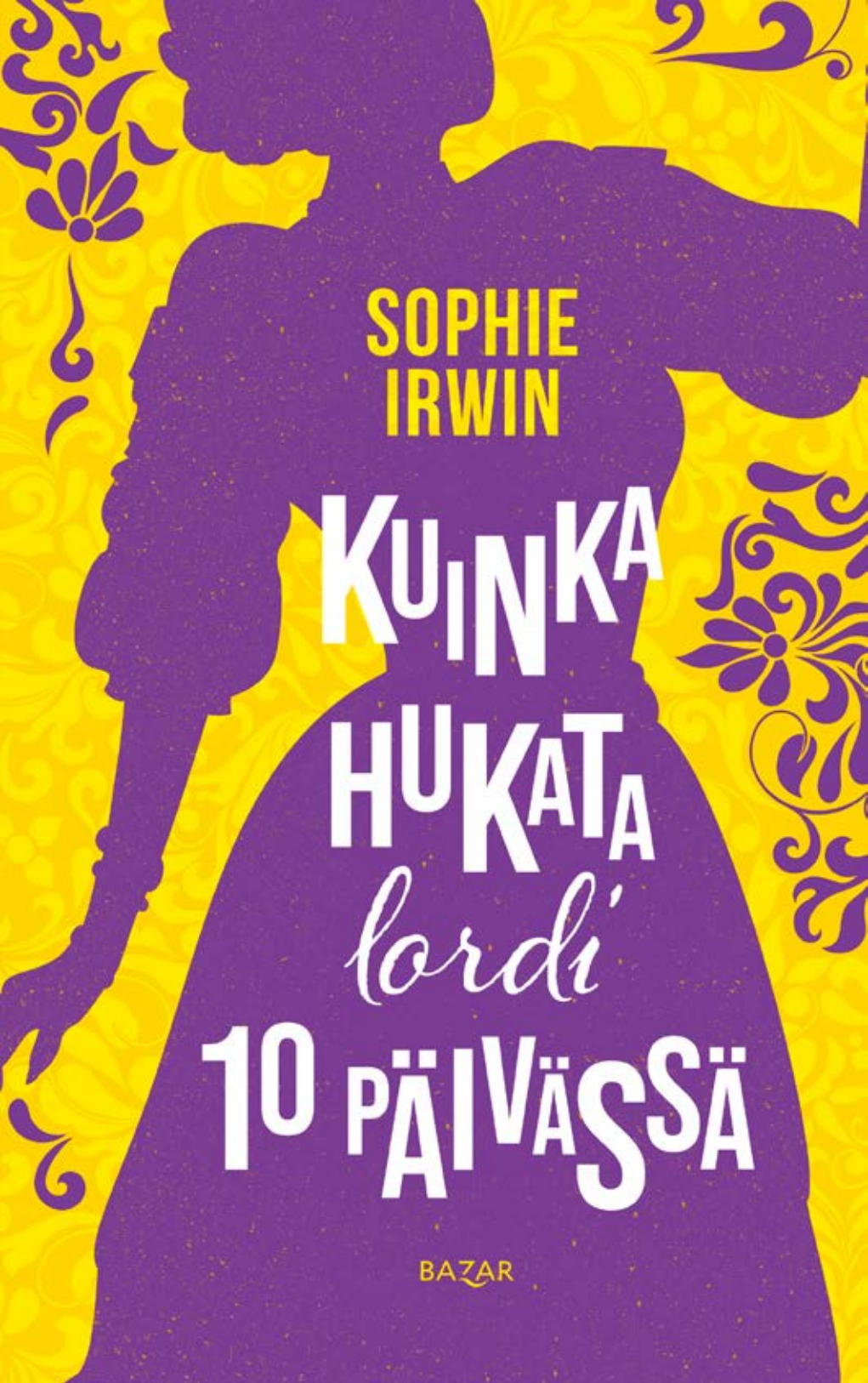

SOPHIE
IRWIN

KUINKA
HUKATA
lordi
10 PÄIVÄSSÄ

BAZAR

Sophie Irwin

KUINKA
HUKATA LORDI
IO PÄIVÄSSÄ

SUOMENTANEET TERHI LESKINEN
JA SARI RISTOLAINEN

BAZAR

Sitaatin sivulla 189 William Shakespearen
teoksesta *Cymbeline*, suomentanut Lauri Sipari

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentaneet Terhi Leskinen ja Sari Ristolainen
Suomenkielinen laitos © Terhi Leskinen, Sari Ristolainen ja
Bazar Kustannus 2025

Englanninkielinen alkuteos *How to Lose a Lord in Ten Days*
Copyright © 2025 Irwin Editorial Limited

ISBN 978-952-376-565-8

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Lucylle,
vaikeinta tämän omistuksen kirjoittamisessa oli olla
keskustelematta siitä kanssasi pitkään ja perinpohjaisesti –
mikä uskoakseni kertoo kaiken

1

”Siis *kuka* haluaa mennä naimisiin kanssani?” Lydia tiukkasi ja nosti katseen lukemastaan romaanista jokseenkin säikähtäneenä.

”Voin tuskin uskoa sitä itsekään”, Agatha-täti sanoi ja tempoili tarmokkaasti kelloa kutsuakseen Lydian palvelijattaren paikalle. ”Meidän pitää siistiä äkkiä hiuksesi – emme saa antaa hänen odottaa.”

Korvien sulkeminen Agatha-tädin jaarittelulta oli yksi Lydian elämän keskeisistä ohjenuorista – se mitä ei kuullut ei voinut aiheuttaa mielipahaa – mutta tänään oli päivänselvää, että häneltä oli mennyt ohi jotakin varsin oleellista.

”Antaa *kenen* odottaa?”

Agatha-täti ei ollut kuulevinaan. Muutamalla näppärällä liikkeellä hän oli kiskaissut kirjan Lydian käsistä ja Lydian ylös nojatuolista ja istuttanut tämän pukeutumispöydän ääreen, missä hän alkoi itse nykiä Lydian nutturaa liian malttamattomana odottaakseen apua.

”Miten ihmeessä sinun kampauksesi purkautuu aina niin nopeasti?” hän mutisi.

Lydia alistui mukisematta kovakouraiseen käsittelyyn, sillä hän yritti kaivella kuumeisesti aivolokeroistaan herrasmiehiä, jotka voisivat olla halukkaita astelemaan vihille hänen kanssaan. Hänen mieleensä ei juolahtanut yhtäkään.

”Kunpa vain isoisäsi voisi nähdä tämän”, Agatha-täti henkäisi. ”Ajatella, että pääset naimisiin sellaisen henkilön kanssa!”

Lydia tarttui tätinsä käsiin ja pysäytti ne.

”Kenestä sinä oikein puhut?” hän kysyi.

”Etkö sinä ole kuunnellut?” Agatha-täti puuskahti. Hän veti henkeä haltioissaan ja julisti yhtä kiihkeästi kuin heidän kirkkoherransa rukoili Jeesusta Kristusta, Herraamme ja Vapahtajaamme: ”Kyse on Ashfordista!”

Lydia tuijotti häntä. Oliko pettymys saanut Agatha-tädin menettämään järkensä, kun hänen holhokkinsa toinenkin seura-
piirikausi oli epäonnistunut?

”Täti...” Lydia aloitti hitaasti ja varovasti – hän ei halunnut järkyttää tätinsä haurasta mielenlaatua yhtään enempää. ”Tuo on kertakaikkisen naurettavaa.”

Ashfordin markiisi, Bathin jaarli ja tuleva Ancasterin herttua, yksi Englannin korkea-arvoisimmista aatelismiehistä ja tavoitelluimmista aviomiesehdokkaista, ei nimittäin todellakaan halunnut vaimokseen Lydiaa, mitäänsanomatonta neiti Hanworthia, jolla ei ollut tietoaakaan arvonimestä. Lydia oli nipin napin Agatha-tädin mopsia jalosukuisempi, ja ottaen huomioon, että erittäin vaateliias Ashford oli jo hylännyt useita hienostopiirien kaunottaria, Lydia ei uskonut, että mies tahtoisi tyytyä mopsiin.

”Tämä on enemmän kuin mistä olen rojhennut koskaan unelmoidakaan”, Agatha-täti sanoi ja kiskaisi Lydian hiuksia napakasti. ”En olisi uskonut, että hänellä olisi niin vakavat aikeet.”

Sitä ei olisi uskonut myöskään Lydia. He hädin tuskin tunsivat toisensa, sillä he olivat keskustelleet ensimmäistä kertaa vasta kaksi viikkoa sitten, ja sen jälkeisillä kohtaamisilla Ashfordin käytöksessä ei ollut koskaan näkynyt pienimpiäkään merkkejä romanttisesta kiinnostuksesta. Hän oli ollut aina äärettömän asiallinen ja moitteettoman hyväkäyttöksinen.

”Onkohan mahdollista, että hän on tullut väärään taloon?” Lydia aprikoi ääneen. ”Ehkä hänen oli tarkoitus kosia neiti Callowia aukion toisella laidalla.”

Ottaen huomioon miehisen älyn tason, moinen erehdys olisi mahdollinen, vaikkakin perin nolostuttava.

”Höpsistä”, Agatha-täti moitiskeli. ”Kuulehan, tämän vuoksi Lady Phoebe varmaankin kutsui sinut ja Pipin kotiinsa vierailulle. Ashford on varmasti pyytänyt häntä tekemään niin!”

Kaksi päivää aiemmin Lydia ja hänen veljensä olivat saaneet sanomat Lady Phoebe Henleyltä, Ashfordin suunnattoman rikkaalta ja tavattoman muodikkaalta serkulta. Kutsu hänen järjestämilleen vieraskutsuille Hawkscroft Houseen oli tuntunut imartelevalta mutta käsittämättömältä. Tähän asti.

”Jukranpujut”, Lydia henkäisi typertyneenä.

”Tsot tsot!” Agatha-täti kivahti ja tehosti nuhteitaan tökkäisemällä Lydiaa hiuspinnillä. ”Jos rohkenet päästää suustasi moisia rahvaanomaisuuksia Ashfordin kuullen, pidän huolen, että kadut sitä alta aikayksikön. Muista, että hän voisi saada kenet tahansa!”

”Hän voisi todellakin saada kenet tahansa”, Lydia myönsi, ”joten miksi hän on valinnut minut? Hän ei ainakaan ole myötäjäisten tarpeessa.”

Oli päivänselvää, että useimpien herrasmiesten mielestä Lydian mittavat myötäjäiset olivat hänen ehdottomasti houkuttelevin ominaisuutensa.

”Hienot naiset eivät puhu tuollaisista asioista”, Agatha-täti huomautti ja käytti jälleen pinniä aseena. ”Yrittäisit nyt näyttää ilahtuneemmalta! Lukemattomat naiset olisivat valmiita antamaan henkensä tällaisesta tilaisuudesta!”

Se oli totta. Lydia ei kuitenkaan ollut yksi heistä.

”Minä vastaan kieltävästi”, hän ilmoitti.

”Mitä?”

”En halua mennä naimisiin hänen kanssaan.”

”Minkä tähden?”

”En ole kiinnostunut hänestä.”

Agatha-täti ei olisi voinut näyttää järkyttyneemältä, vaikka miekka olisi lävistänyt hänet.

”Minä en ymmärrä”, hän sopersi. ”Olet tanssinut hänen kanssaan sangen mielelläsi...”

”En voinut oikein kieltäytyäkään tanssista”, Lydia huomautti. ”Tosin olisin kieltäytynyt, jos olisin voinut. Hän on nimittäin hirvittävän kopea.”

Agatha-tädin kädet laskeutuivat Lydian hiuksista hänen olkapäilleen ja puristivat niitä.

”Tarkoitatko sinä”, täti aloitti, ”että haluat kieltäytyä markiesin kosinnasta, koska et ole kiinnostunut hänestä?”

Lydian sydän alkoi takoa kiivaammin, mutta hän nosti päänsä pystyyn ja pakottautui kohtaamaan tätinsä katseen.

”Jos voisit kertoa hänelle, että olen hyvin pahoillani”, hän sanoi. ”Mutta –”

”Sinä et voi kieltäytyä, Lydia”, Agatha-täti keskeytti. ”Et voi! Kaiken sen jälkeen, minkä eteen tämä suku on tehnyt töitä, kaikki nämä vuodet... Se tuhoaisi meidät.”

Vaikka Hanworthin suku olikin nykyään kohtalaisen arvoitettu, asianlaita ei ollut aina ollut niin. Lydia saattoi olla herrasmiehen tytär, mutta hän oli myös villakauppiaan lapsenlapsi. Jos hän kieltäytyisi niin korkea-arvoisen aatelismiehen kosinnasta... Siitä seuraisi juoruilua. Ikäviä puheita enemmän kuin riittämiin. Siinä missä Hanworthin suvun kapuaminen Cheapsiden kadulta Berkley Squaren komeisiin kaupunkitaloihin oli kahden sukupolven aikaansaannosta, epäsuosioon joutuminen tapahtuisi yhdessä silmänräpäyksessä.

Lydia ei kuitenkaan voisi antaa moisen pelon sanella elämänsä. Hän ei suostuisi siihen.

”Sinä lupasit, että saisin valita aviomieheni itse”, hän muistutti.

”Ashfordista tulee jonakin päivänä herttua”, Agatha-täti sanoi. ”Sinun pitäisi olla haltioissasi, kun saat valita hänet.”

”Minä en halua häntä!” Lydia keskeytti. ”Eikö sillä ole mitään merkitystä?”

”Olen esitellyt sinut kaikille varteenotettaville herrasmiehille, jotka olen suinkin onnistunut saamaan käsiini”, Agatha-täti sanoi, ja hänen poskensa alkoivat muuttua laikukkaiksi kiihtymyksestä, ”etkä sinä ole huolinut ketään heistä!”

”Sinulla ja minulla on totisesti erilainen näkemys varteenotettavasta”, Lydia mutisi.

Itse asiassa koko miessuku vaikutti olevan hätätilassa siitä päätellen, millaisia yksilöitä Agatha-täti oli ”saanut käsiinsä”.

”Ajoittain olen jopa epäillyt, että olet työntänyt heidät luotasi ihan tahallasi!” täti syytti.

Lydia yritti ankarasti säilyttää kasvonsa peruslukemilla. Hän oli nimittäin kehittänyt tiettyjä strategioita, joiden avulla oli karkottanut ei-toivottuja kosijoita pois Agatha-tädin näkö- ja kuuloetäisyydeltä. Se ei ollut vaikeaa. Säätyläismiehillä oli korkeat kriteerit vaimoehdokkaille, ja vaikka he olisivatkin olleet valmiita katsomaan Lydian syntyperää läpi sormien päästäkseen käsiksi Hanworthin suvun omaisuuteen, he olivat vähemmän halukkaita sietämään huonoa käytöstä. Niinpä Lydia oli huomannut, että useimpien herrasmiesten naimahalut saattoi hälventää tallomalla heidän jalkojaan yhtenään valssin pyörteissä, tai mikäli se ei tepsinyt, kertomalla perinpohjaisesti omia näkemyksiään Shakespearin teoksista.

”Sinä olet aivan mahdoton”, Agatha-täti messusi ja painoi käden otsalleen. ”Sinä ja veljesi olette kumpikin mahdottomia. Mikä teitä oikein vaivaa? Sinä ja sinun romanttiset haihattelusi, Philip ja hänen –”

”Pipissä ei ole mitään vikaa”, Lydia sanoi kiivaasti.

He mulkoilivat toisiaan pitkään niskakarvat pörhistyneinä kuin pari kujakissaa.

”Jos haluat kieltäytyä Ashfordin kosinnasta, niin omapahan on valintasi”, Agatha-täti sanoi äänellä, joka oli yhtä aikaa aiempaa rauhallisempi ja kylmempi eikä sen vuoksi ainakaan yhtään vähemmän uhkaava. ”Mutta minä en aio sekaantua asiaan millään muotoa. Saat luvan kertoa sen hänelle itse.”

Hän kääntyi vaatekaapille, valitsi sieltä fuksianpunaisen vyönauhan ja viittoi sitten Lydiaa nousemaan pystyyn ja kääntymään. Lydia totteli vastahakoisesti.

”Sellaisella valinnalla on tietenkin omat seurauksensa”, Agatha-täti totesi. Hän katsoi Lydiaa silmiin. ”Jos kieltäydyt tästä tarjouksesta, setäsi lähettää sinut Mildred-tädin luo.”

Lydian hengitys salpaantui eikä pelkästään siksi, että hänen tätinsä kiristi vyötä muokatakseen hänen uumastaan luonnotoman kapean. Pelko siitä, että joutuisi asumaan maaseudulla eristyksissä ankaran, tylyn ja vain aavistuksen etanaa eloisamman Mildred-tädin kanssa, oli toiminut jo vuosia Lydian ikimököna Damokleen miekkana.

”Sinun täytyy estää se”, Lydia sanoi. ”Puhua hänet ympäri...”

”Hän on minun aviomieheni”, Agatha-täti sanoi. ”Minun on toteltava hänen toiveitaan.”

Lydian rintaa puristi. Kunpa hän vain pystyisi hengähtämään hetken rauhassa, mutta siihen ei ollut mahdollisuutta, sillä Agatha-täti nipisti hänen kumpaakin poskeaan ja veti hänet perässään huoneesta.

”Muista kaikki, mitä olen opettanut sinulle”, täti sopotti vaimealla äänellä. ”Hymyile, mutta älä paljasta hampaita. Puhu hiljaa ja lyhyesti ja ainoastaan silloin, kun sinulle puhutaan, naura hänen leikinlaskulleen, mutta *älä* paljasta hampaita.”

Lydia seurasi tätiään haluttomasti.

Hän ei voisi kihlautua, ei nyt, ei miehen kanssa josta ei ollut hiukkaakaan kiinnostunut. Mutta miten hän voisi kohdata kielitietymisen seuraukset? Hänen maineensa tahriutuisi, ja hänet lähetettäisiin vieraaseen ympäristöön pois kaikkien tuttujen luota.

Tähän löytyisi varmasti jokin ratkaisu. Kunpa hän vain pystyisi ajattelemaan, mutta se oli mahdotonta, kun Agatha-täti supatti yhä hänen korvaansa.

”Puhu vain naisellisista aiheista. Älä mainitse myötäjäisiä, isovanhempiasi tai mitään taloudellisia asioita. Et saa päästää

suustasi rahvaanomaisuuksia tai käyttää tyhjänpäiväisiä fraaseja. Et saa laulaa.”

”Miksi taivaan tähden minä laulaisin?” Lydia ihmetteli.

”Sinä et saa laulaa!”

He olivat nyt alakerrassa ja lähestyivät kirjastoa, ja samassa Agatha-täti työnsi oven auki ja tuuppasi Lydian sisään. Lydia räpytteli silmiään hämärässä huoneessa. Sytyttämättömän takan edessä seisoivat kaksi miestä, jotka kääntyivät kuullessaan oven avautuvan: leveästi hymyilevä Edmund-setä ja... Ashford.

Lydian sydän hyppäsi kurkkuun. Siihen nimenomaiseen hetkeen asti osa hänestä oli edelleen ollut varma, että tämä kaikki oli pelkkää suurta väärinkäsitystä, mutta mies oli todellakin Ashford tummine hiuksineen ja vaaleine silmineen, komeine kasvoinen ja ylväine olemuksineen. Ashford näytti äärimmäisen tyylikkäältä, ja hänen takissaan ja saappaissaan oli havaittavissa erehtymättömiä merkkejä ammattitaidosta, jollaisesta Edmund-setä saattoi vain haaveilla. Ulkonäkönsä puolesta Ashford oli ihminen, johon olisi oikein mukavaa olla rakastunut, jos vain tuntisi viehtymystä häntä kohtaan. Valitettavasti Lydian silmissä hän oli kuitenkin romanttisessa mielessä yhtä houkutteleva kuin puupötkkelö.

”Hyvää huomenta, neiti Hanworth”, Ashford tervehti ja kumarsi syvään oikea jalka kauas taakse vietyä.

”Hyvää huomenta”, Lydia vastasi hieman käheällä äänellä. Agatha-täti painoi häntä kevyesti selästä. ”Arvon lordi”, Lydia lisäsi kiireesti.

”Tätisi on oletettavasti kertonut sinulle, kultaseni”, Edmund-setä sanoi ja keinahteli päkiöidensä varassa, ”että olen juuri saanut erittäin huomionarvoisen tarjouksen kädestäsi.”

”Kyllä vain”, Lydia sanoi heiveröisellä äänellä, ja hänen rohkeutensa karisi hetki hetkeltä. Hänet oli kasvatettu pitämään aatelia jumalten kaltaisina, eikä se, että hän ei ollut mieltynyt Ashfordiin, tehnyt tilanteesta yhtään vähemmän häkellyttävää.

”Se on valtaisa kunnia...” hän aloitti.

Mitä ihmettä hän oikein sanoisi? Millaisin sanakäantein hän voisi tehdä moisesta torjunnasta hyväksyttävän Ashfordin silmissä? Hän ei saisi vihastuttaa tätä. Yksi Ashfordin lausahdus sopivassa tilanteessa voisi tuhota hänen maineensa ikiajoiksi.

”Minä...”

Edmund-sedän ilme synkkeni Lydian epäroïdessa. Agatha-täti ei ollut uhkaillut turhaan. Lydia ei saisi jäädä tähän taloon sen jälkeen, kun olisi torjunut Ashfordin.

”Tarvitsetteko aikaa asian harkitsemiseen?” Ashford kysyi, ja ensimmäistä kertaa sinä aamuna hän hymyili, aivan kuin ajatus Lydiasta harkitsemassa hänen kosintaansa olisi ollut hänestä huvittava. Hän ei siis kuvitellut hetkeäkään, että Lydia voisi kieltäytyä. Miten kertakaikkisen röyhkeää!

”Kunhan vain kainostele!” Edmund-setä puuttui puheeseen ja mulkaisi Lydiaa.

”Hän on hiukan yllättynyt”, Agatha-täti yhtyi tähän. ”Me kaikki olemme, arvon lordi.”

”Tiedän, ettei tuttavuutemme ole kestänyt pitkään”, Ashford myönsi, ”enkä voinut osoittaa kovin ilmeistä kiinnostusta ennen kuin sain isäni siunauksen avioliitolle.”

Agatha-täti nyökytteli pontevasti ymmärryksen merkiksi.

”Mikään määrä aikaa ei kuitenkaan voisi tehdä minua varmemmaksi sukulaistytöstänne”, Ashford jatkoi.

Hän kääntyi katselemaan Lydiaa peittelemättömämmin ja pitempään kuin milloinkaan ennen... mutta kun Lydia tuijotti miestä takaisin, hän ei tuntenut minkäänlaista lämpöä. Ei vähäisintäkään innostuksen kipinää.

”Oletteko tosissanne?” Lydia varmisti ja tunsi jälleen Agatha-tädin varoittavan käden selässään.

”Kyllä vain”, Ashford sanoi ja hymyili taas ikään kuin Lydian epäuskoisuus olisi ollut hänestä hurmaavaa. ”Olen tiennyt sen heti ensi tapaamisestamme asti.”

Heidän ensi tapaamisestaan?

”Rakkautta ensi silmäyksellä!” Agatha-täti kujersi hyväksyvästi. Ashford kallisti päätään. Lydiasta tuntui siltä kuin hän olisi loukussa jossakin omituisessa unessa.

”No, kerro arvon lordille, mitä vastaat, tyttöseni”, Edmund-setä kehotti Lydiaa.

”Hän ei ole vielä kysynyt minulta mitään!” Lydia sanoi ha-
vahtuen hiljaisuudestaan.

Agatha-täti tökkäsi jälleen hänen selkäänsä, mutta Ashford ei vaikuttanut olevan millänsäkään hänen töykeydestään, vaan veti taskustaan emaloidun nuuskarasian ja napsautti sen auki huolettomasti ja kiireettömästi.

”Olen saapunut tänne tänään kysyäkseni, voisitteko suoda minulle erittäin suuren kunnian tulemalla vaimokseni”, hän sanoi.

Romaaneissa ja näytelmissä kosintaan liittyi yleensä ylen määrin tunteita: kyyneleitä, tukahtunut ääni, vähintäänkin kiiltäviä silmiä. Lydian tietojen mukaan sitä ei ollut koskaan seurannut se, että herrasmies pani hyppysellisen nenänuuskaa kumpaankin sieraimensa. Ei tämän näin kuulunut mennä. Koko kosinta oli kertakaikkisen pielessä, mutta Lydia ei tiennyt, mitä tehdä, miten korjata tilanne, ja kaikki katsoivat häntä – Ashford kulmat kysyvästi koholla, Edmund-setä taas otsa merkitsevästi kurtussa. Lydia pystyi jopa tuntemaan Agatha-tädin mulkoilun selässään.

Hän veti syvään henkeä. Hänen olisi vain sanottava asiansa. Hänen olisi vain kakistettava sanat suustaan – ja sitten hänet lähetettäisiin Mildred-tädin luo tuomittuna onnettomaan elämään, kunnes hän keksisi jonkin keinon paeta.

”Neiti Hanworth?” Ashford kysyi.

”Mi-minä, mm...” Lydia änkytti.

Hän oli yrittänyt koko ikänsä valikoida sanansa tarkoin, mutta nyt kun hän olisi eniten tarvinnut sanoja, ne tuntuivat olevan täysin kadoksissa.

”Su-suuri kunnia”, hänen onnistui sopertaa työläästi. ”Ja minä – kyllä, minä –”

Hän ei ollut sanonut lausettaan loppuun. Miten se olisi päättävä, sitä hän ei tiennyt, mutta kuullessaan sanan ”kyllä” Edmund-setä alkoi taputtaa käsiään.

”Ei! Minä –” Lydia aloitti.

”Eiköhän tässä ole paikallaan nauttia pikku tilkkanen”, Agatha-täti sanoi ja ojensi kätensä kohti soittokelloa, ja sitten Ashford asteli lähemmäs.

Lydia veti terävästi henkeä. *Kieltäydy nyt*, hän komensi itseään. *Voit edelleen kieltäytyä, nyt heti.*

”Olette tehnyt minut hyvin onnelliseksi”, Ashford sanoi ja taivutti päätään pikaisesti hänen kätensä puoleen. Lydia oli nähnyt miesten osoittavan enemmän tunnetta ostaessaan hevosen!

Sano jotakin, mitä tahansa, ääni hänen päässään vaati. *Tee tästä loppu nyt ennen kuin on liian myöhäistä.*

”Minä...”

Mitään ei tullut ilmoille. Millä taikasanoilla tämä kauhistuttava kohtalo sitten olisikin voinut olla vältettävissä, Lydia ei saanut kakistettua niitä suustaan. Seuraavan puolen tunnin ajan hän oli ääneti ja katseli, kuinka Agatha-täti ja Edmund-setä hyörivät Ashfordin ympärillä innokkaina kuin koiranpennut. He olivat miltei suunniltaan hermostuneesta riemusta ja suitsuttivat vieraalle ylenpalttista imartelua, kysymyksiä ja joutavuuksia. Ashford puolestaan käyttäytyi tyynen rauhallisesti. Hänen vastauksensa olivat kohteliaita mutta eivät rohkaisevia, ja hän suhtautui heihin lyhyesti sanottuna sivistyneen suvaitsevasti kuin konsanaan ihminen, joka pitää itseään muita parempana. Niin pian kuin mahdollista hän nousi seisomaan lähteäkseen ja selitti, että hänen pitäisi mennä Kentiin sinä iltapäivänä.

”Ennen lähtöäni minun täytyy pyytää, että uutinen kihlauksesta pysyy meidän välisenämme”, hän sanoi.

”Me... emmekö me voi lähettää tiedonantoa lehdille?” Edmund-setä kysyi, ja hänen hymynsä hiipui. Hän oli epäilemättä suunnitellut kirjoittavansa jokaiseen lehteen ja heidän joka ikiselle tuttavalleen heti, kun Ashford poistuisi huoneesta.

”Isäni haluaa ilmoittaa kihlauksesta itse”, Ashford sanoi. ”Lady Phoeben naamiaisjuhliissa. Hänen ylhäisyytensä... pitää suuressa arvossa oikeaa ajoitusta.”

Hänen ääneensä hiipi ripaus lempeää narkästystä, kun hän puhui isästään. Se oli voimakkain tunteenilmaus häneltä koko vierailun aikana.

”Siihen asti luotan teidän hienotunteisuuteenne.”

Hänen äänensävyänsä ei sallinut vastaväitteitä.

”Totta kai, totta kai”, Edmund-setä vakuutti. ”Ennemmin kuolisin kuin –”

”Pidetäänkö asia salaisuutena?” Lydia keskeytti. Hän oli viimein saanut puhekykynsä takaisin.

”Mikä pettymys”, Edmund-setä sanoi ilkkurisesti. ”*Joku* taitaa olla innokas levittämään uutista!”

Lydian rinnassa ei virinnyt suinkaan pettymys. Hän tunsi orastavaa toivoa.

”Vain kymmenen päivän ajan”, Ashford sanoi. ”Herttuan pyynnöstä.”

”Ja te olette sen ajan Hawkscroftissa yhdessä!” Agatha-täti sanoi.

”Niin tietenkin.” Ashford väläytti taas hymyn Lydian suuntaan. Tämä ei vastannut siihen. ”Ajattelin, että Lady Phoeben vieraskutsut olisivat oiva tilaisuus tutustuttaa neiti Hanworth meidän piireihimme – ennen kuin tieto kihlauksestamme tulee julkiseksi.”

”Kovin ystävällistä”, Agatha-täti touhotti. ”Lydia oli tavattoman innoissaan saadessaan kutsun!”

Se ei pitänyt paikkaansa.

”Tyttö kulta kyseli minulta tavan takaa, mitä olisi odotettavissa ja mitä pakata mukaan.”

Sekään ei pitänyt paikkaansa.

”Kyseessä on pienimuotoinen tilaisuus”, Ashford kertoi. ”Paikalla on kymmenen Lady Phoeben lähipiiriin kuuluvaa ihmistä, ja luvassa on kaikenlaista tavanomaista huvittelua: ratsastusta, illallisia ja viimeisenä iltana naamiaisjuhlat.”

”Eikä kukaan heistä tiedä meidän – meidän kihlauksestamme?” Lydia varmisti.

Agatha-täti ja Edmund-setä mulkaisivat häntä yhtä aikaa, mutta Ashford ei ollut millänsäkään.

”Kuvittelisin, että he alkavat varmasti epäillä minun kosiskelevan teitä”, hän sanoi, ”mutta muuten asia pysyy meidän välisnämme salaisuutena.”

Ja kumarrettuaan vielä viimeisen kerran hän hyvästeli heidät. He odottivat kirjastossa päästämättä äännähdystäkään, kunnes kuulivat ulko-oven sulkeutuvan jämäkästi hänen perässään. Silloin Edmund-setä ulvaisi riemusta ja Agatha-täti alkoi puhua pulputtaa innoissaan kovalla äänellä. Kumpikaan heistä ei osoittanut sanojaan suoraan Lydialle, ja hän pysyi täysin vaiti.

Lydian hiljaisuus ei kuitenkaan ollut tällä kertaa lohdutonta vaan pikemminkin mietteliästä. Tilanne ei ollut niin synkkä kuin miltä se oli aluksi vaikuttanut. Hän ei menisi naimisiin Ashfordin kanssa, siitä hän oli vuo-renvarma – eikä häntä myöskään karkotettaisi Mildred-tädin luo. Miten se onnistuisi, sitä hän ei vielä tiennyt, mutta hän keksisi kyllä jotakin.

Kymmenessä päivässä ehtisi loppujen lopuksi saada paljon aikaan.

2

Maanantai – kymmenen päivää jäljellä

”Sinun ei pitäisi naida miestä, josta et pidä”, Pip julisti. ”Se on täyttä pelleilyä, ja sillä saletti.”

Heti kun Lydia oli pystynyt poistumaan tätinsä ja setänsä seurasta, hän oli lähettänyt veljelleen kutsun saapua paikalle mitä kiireisimmin. Pip oli tullut oitis kyselemättä mitään, aivan kuten Lydia oli tiennyt hänen tulevan. Siitä asti kun sekä heidän vanhempansa että isovanhempansa olivat menehtyneet influenssaan samana vuonna, jolloin Lydia oli täyttänyt kuusi-toista, he kaksi olivat pitäneet yhdessä puoliaan muita vastaan. Vaikka herrasmiesten vuokrahuoneistossa majaileva Pip pystyikin elämään hieman vapaammin kuin Agatha-tädin ja Edmund-sedän luona asuva Lydia, myös hänet oli määrätty heidän holhoukseensa.

Lydian lähetettyä viestinsä Duke Streetille ei ollut kulunut puoltakaan tuntia, kun Pip oli ilmestynyt heidän kynnykselleen, ja yhdessä he olivat ylittäneet Piccadillyn mukulakivet ja välitelleet Hyde Parkia – se oli tähän aikaan aina tupaten täynnä kuomuvaunuja, kaksipyöräisiä kiesejä sekä ylväästi tepastelevia keikareita – ja valinneet sen sijaan rauhallisemman Green Parkin.

”Tosin isoisä olisi kyllä ollut mielissään”, Pip myönsi.

Lydian vatsaa kouraisi. Isoisä olisi todennäköisesti itkenyt ilosta ajatellessaan pojantytärtään tulevana herttuattarena ja

olisi varmastikin ollut samoilla linjoilla Agatha-tädin kanssa. Tässä asiassa Lydia keskittyi kuitenkin mieluummin siihen, mitä hänen isoäitinsä olisi saattanut neuvoa. Isoäiti oli ollut yhtä romanttinen kuin isoisä kunnianhimoinen, ja hän oli kertonut Lydialle tarinoita heidän oman liittonsa alkutaipaleesta. Se oli ollut rakkautta ensi silmäyksellä, ja he olivat syöksyneet päätä pahkaa alttarille. Isoäiti ei ollut piitannut tuon taivaallista suvun omaisuudesta, vaan hänelle ystävällisyys oli ollut kaikki kaikessa, ja hän oli pitänyt viimeiseen elinpäiväänsä asti huolen siitä, ettei hänen asemansa ollut vaikuttanut millään muotoa hänen luonteeseensa.

”En mene naimisiin miehen kanssa, jota en rakasta”, Lydia sanoi ja nosti päänsä pystyyn päättäväisesti, ”en kenenkään vuoksi.”

Hänen tätinsä ja äitinsä olivat solmineet kalseat, käytännölliset avioliitot ja vaihtaneet itsenäisyytensä yhteiskunnallisen asemansa kohentamiseen. Sellainen ei houkutellut Lydiaa vähäisimmässäkään määrin. Hän oli riittävän varakas ja tarpeeksi korkeassa asemassa, jotta voisi elää mukavasti, joten hänen silmissään avioliiton hyödyt tulivat esiin ainoastaan sydämenasioissa. Tyttövuosista asti hän oli elätellyt mielessään haavetta romanttisesta suhteesta, josta hän oli saanut mallia ensin isovanhemmiltaan ja sittemmin tarinoista, romaaneista, teatterista. Jos se ei toteutuisi... No, hän ei ollut niin hölmö, että uskoisi rakkaudettoman liiton suovan hänelle minkäänlaista lohtua. Hän pysyisi ehdottomasti mieluummin naimattomana.

”Saattaisit oppia välttämään hänestä”, Pip sanoi. ”Sellaista kuulemma tapahtuu.”

”Miten voisin ottaa sellaisen riskin?” Lydia kysyi. ”Minähän häidin tuskin tunnen häntä, eikä hän todellakaan tunne minua.”

Siitä huolimatta Ashford oli jostakin syystä tullut siihen tulokseen, että Lydia olisi hänelle sopiva vaimo. Oli ollut ”varma” siitä heidän ihka ensimmäisestä tapaamisestaan lähtien. Lydia

pudisteli päätään ajatellessaan sitä. Hänelle suhde oli nimittäin ollut kaikkea muuta kuin rakkautta ensi silmäyksellä; se oli ollut inhoa ensi keskustelulla.

He olivat kohdanneet ensimmäistä kertaa Alcotin tanssiaisissa vain kolme viikkoa sitten. Kun Agatha-täti oli uppoutunut ihastelemaan heidän maineikasta ympäristöään, Lydian oli onnistunut paeta hetkeksi esiliinansa valvovan silmän alta. Hän oli kuullut, että heidän isäntäväellään oli mitä loisteliain kirjasto, ja oli päättänyt löytää sen. Hän oli näet korviaan myöten kyllästynyt seurapiirikauteen, niin katkeran pettynyt hän oli ollut miltei jokaiseen herrasmieheen, joka hänelle oli esitelty. Vaikka heidän puutteensa olivatkin olleet hyvin vaihtelevia, jokainen oli käyttäytynyt yhtä alentuvasti puhuessaan hänen kanssaan aivan kuin heidän kahdenkeskinen keskustelunsa olisi ollut suurikin suosionosoitus häntä kohtaan. Mikä vielä pahempaa, selvitettyään pikaisesti Lydian tärkeimmät ominaisuudet – myötäjäiset, sukuhistorian ja saavutukset – he olivat vaikuttaneet olevan täysin kyvyttömiä esittämään hänelle yhtä ainutta kysymystä. Kirjahyllyjen tutkiminen oli ollut huomattavasti houkuttelevampi vaihtoehto kuin yrittää saada aikaan keskustelua kenen lie herra Innottoman kanssa, jonka Agatha-täti saattaisi raahata hänen luokseen.

Lydia oli kääntynyt kuitenkin väärään suuntaan, ja hänen avattuaan oven sen takana ei ollutkaan ollut kirjasto vaan pitkä, pimeä käytävä. Hän oli ehtinyt ottaa vain muutaman epävarman askeleen eteenpäin käytävässä, kun sen toisessa päässä oleva ovi oli avautunut, ja häntä kohti oli lähtenyt astelemaan kaksi herrasmiestä. Hän oli jähmettynyt aloilleen.

”Ilmeisesti Hänen ylhäisyytensä ei hyväksynyt naimakauppaa?” toinen miehistä oli udellut.

”Tyrmäsi sen jälleen”, toinen oli vahvistanut. ”Isälläni on suorastaan naurettavat vaatimukset.”

Lydia oli tajunnut miltei saman tien, kuka oli äänessä. Hanworthit eivät ehkä saaneet kutsuja Almackin seurahuoneelle,

mutta heidät kutsuttiin riittävän usein seurapiiritilaisuuksiin, jotta hän kykeni tunnistamaan puhujat: kunnianarvoisa herra Brandon, joka osasi houkutella jopa kaikkein ujoimmat nuoret debytantit mukaan keskusteluun, sekä Lordi Ashford, jonka päättäväinen olemus kaikissa kaupungin tanssiaisissa oli saanut hienostopiirit juoruilemaan, että hänellä oli vakaa aikomus löytää itselleen vaimo.

Lydia oli astunut varovasti muutaman askeleen taaksepäin. Ei olisi viisasta salakuunnella yksityistä keskustelua, etenkin sellaista kuin tämä. Hän saattoi vain toivoa, että käytävän hämäryys estäisi herroja huomaamasta häntä ja huutelemasta sitten ympäri kaupunkia, että neiti Hanworth oli alhainen urkkija.

"Melkoisen tekopyhää, Ashford", herra Brandon sanoi huvittuneena. "Etkös sinä ollut se herrasmies, joka moitti neiti Mablethorpea 'kananaivoksi'?"

Lydia seiso nyt selkä ovea vasten ja hapuili kädellään kahvaa, mutta sen kuultuaan hän pysähtyi korvat höröllä. Neiti Mablethorpea pidettiin laajalti poikkeuksellisen kaunottarena, ja hänet mainittiin tavan takaa juorulehdissä täydellisenä vaimoehdokkaana Ashfordille. Toistaiseksi Ashford oli kuitenkin pysynyt vaiti aikeistaan ja suonut huomiotaan tasapuolisesti kaikille hienostopiirien nuorille naisille nostamatta ketään heistä muiden yläpuolelle.

"Hän ei tiennyt pääministerimme nimeä", Ashford puuskahti. "En sanoisi, että minulla on rima erityisen korkealla."

Lydian käsi valahti alas ovenkahvalta, ja hän kuunteli suu ammolleen. Hän ei lähtisi tästä nyt sadasta punnastakaan.

"Mitä vikaa neiti Callowissa sitten on?" Brandon tiukkasi. "Hän puhuu kolmea kieltä!"

"Jaa, tiedän kyllä", Ashford tokaisi. "Hän ryydittää keskustelua vähän väliä *sacre bleu* -huudahduksilla niin että kukaan ei voisi olla tietämätön hänen kielitaidostaan."

"Entä Lady Evelina?"

”Hänen perheensä on valitettavan omalaatuinen.”

Lydia ei tiennyt, mitä ajatella. Toisaalta niin jyrkkä tyrmäys naisille, joita pidettiin yleisesti todellisina helminä, ikään kuin Ashfordilla olisi varaa arvioida heitä ja todeta heidät puutteellisiksi... Eikö se osoittanut varsin tyrmistyttävää ylemmydentuntoa? Mutta toisaalta eikö tämä ollut juuri sitä samaa nirsoutta, josta Agatha-täti säännöllisesti moitiskeli Lydiaa?

”Piditte varmaankin sitten neiti Spaldingia täydellisenä, jos kerran harkitsitte vakavasti hänen kosiskeluaan.”

”Niin pidin”, Ashford myönsi. ”Ja neiti Dudleyta ja – no jaa. Tuntuu, että isäni on päättänyt hylätä jokaisen hienostopiirien nuoren naisen, jota ehdotan.”

Brandon nauroi.

”Olet tuominnut puolet Lontoon naisista arvollesi sopimattomiksi”, hän sanoi, ”ja loput tyrmää isäsi! Se tuntuu jokseenkin ironiselta, eikö totta?”

”Sen kuin naurat vain”, Ashford sanoi. ”Mutta mitä minä oikein teen? En voi mennä naimisiin ilman isäni hyväksyntää.”

”Ehkä sinun pitäisi suunnata katseesi hienostopiirien ulkopuolelle”, Brandon ehdotti. ”Onko niin tärkeää, että nainen on jalosukuinen ja sivistynyt ja kaikkea sitä hölynpölyä?”

Ashford vaikutti olevan niin yllättynyt tästä ehdotuksesta, että pysähtyi niille sijoilleen. ”Ehdotatko sinä, että kihlautuisin jonkun lontoolaiskaupustelijan tyttären kanssa?”

Herra Brandon seisahtui hänen rinnalleen.

”Eivät he kaikki ole tittelinmetsästäjiä, jotka toivovat pääsevänsä korkeampaan yhteiskunnalliseen asemaan”, hän perusteli aivan kuin se olisi suurikin myönnitys. ”Ehkä sinun kannattaisi harkita sitä vaihtoehtoa.”

”Ehkä voisinkin harkita, jos sellainen henkilö osaisi käyttäytyä soveliaasti”, Ashford sanoi kopealla äänellä. ”Uskotko todellakin, että yhdestäkään sen luokan naisesta voisi tulla hyödyllinen herttuatar?”

LYDIA HANWORTH ON SEURAPIIRIEN MÄÄRÄTIETOISIN NAINEN

Lordi Ashford on rikas ja komea, ja kaikki Englannin naiset haluavat naimisiin hänen kanssaan. Harmi vain, että hän on kosinut neiti Lydia Hanworthia, ainoaa naista, joka ei halua hänen kanssaan naimisiin.

Perheensä painostamana Lydia hyväksyy kosinnan, vaikka ei voisi koskaan rakastaa niin ylimielistä ja kireää miestä kuin Ashford. Kun kihlauksen julkistamiseen on enää kymmenen päivää aikaa, Lydia päättää tehdä kaikkensa päästäkseen miehestä eroon. Vaikka se tarkoittaisi, että hänen täytyy olla huonotapainen, kammottavasti pukeutunut, tyhjöpäinen ja niin uskomattoman ärsyttävä ja epätoivoisen vastenmielinen, että Ashford vielä katuu sitä päivää, jolloin hän koskaan tapasi Lydian. Vedenpitävä suunnitelma, vai mitä?

Kolmas Seurapiirineidon opas -romaani *Kuinka hukata lordi 10 päivässä* on riemastuttavan kupliva herkkupala kaikille pukudraamojen ja Bridgertonin faneille.